

[Hilmar Baunsgaard.]

situation? Det ved det ærede medlem hr. Per Hækkerup så godt som nogen. Se, den politiske situation er den, at vi kan ikke tage stilling til engangsskatten alene. Det ved det ærede medlem godt, for dens skæbne afgøres ved afstemningen om det andet forslag; det er jo det, der er den politiske situation. I det øjeblik man her beslutter sig for at stemme for nedfrysningen af en dyrtidsportion, men finder, at der er for mange urimeligheder og en skæv økonomisk virkning i engangsskatten, så har man ved at undlade at stemme eller ved at stemme for dyrtidsportionen samtidig taget stilling for engangsskatten, fordi både socialdemokratiet og SF har meddelt, at den vil de stemme for; det er jo ikke dér, uenigheden består hos Aksel Larsen og hans parti. Det er i virkeligheden det, der gør, at hvad enten vi anvender den strengt teknisk-saglige vurdering eller vi anvender den politiske, er vi nødt til stærkt at understrege det, som det ærede medlem sagde. Der er en sammenhæng, og sammenhængen må vi ikke glemme.

Niels Westerby: Statsministeren gjorde en bemærkning om, at han den lørdag-søndag, hvor man besluttede den delvise devaluering, ikke havde fået råd fra de andre partier bortset fra det konservative folkeparti, der havde givet det råd, at man ikke skulle devaluere. Her vil jeg da gerne have lov til at minde statsministeren om, at vi fra liberalt centrum gav statsministeren det råd, at vi godt kunne acceptere den delvise devaluering, men det var under den bestemte forudsætning, at der så også blev gennemført en fast økonomisk politik senere hen. Hvis ikke det skete, kunne vi ikke acceptere den delvise devaluering, og vi understregede meget kraftigt, at det var den økonomiske politik, der skulle følge devalueringen op, som var det centrale i sagen.

Hr. Poul Møller gjorde nogle bemærkninger om afskrivningsregler, kapitalbindingsordninger osv., og dem kan jeg da ikke være uenig med hr. Poul Møller i. Vi har jo også et forslag liggende om forbedrede afskrivningsregler, vi har også gjort vore synspunkter gældende om kapitalbindingsordningerne, vi har også stillet

forslag om ændrede refusionsordninger for stat og kommuner og om forenkling af hele det system. Men selv om dette i og for sig kan være rigtigt nok alt sammen, må jeg vel have lov til at sige til hr. Poul Møller, at disse ting er jo ikke af så stor en rækkevidde, at de løser de meget store problemer, vi står over for, og jeg kan faktisk slet ikke følge hr. Poul Møller, når han siger, at det havde været bedre ikke at devaluere, for så skulle man kun give landbruget 500 mill. kr., mens vi ved den devaluering, der er blevet gennemført, har lidt et tab omkostningsmæssigt på 1.500 mill. kr. Det er da vistnok at slippe for let om ved det. Hr. Poul Møller kan jo ikke bare hen-vise til de 500 millioner til landbruget. Hr. Poul Møller glemmer i den forbindelse, at selve den engelske devaluering — og nok har vi indflydelse på meget her i tinget, men den engelske devaluering har vi ikke nogen indflydelse på — gav en forringelse af bytteforholdet på 600 mill. kr., det problem skulle løses, og det er et problem om at fordele de 600 mill. kr. ud over befolkningen på en retfærdig og ligelig måde; det kan man ikke slippe uden om, så det problem skal jo altså lægges oven på kompensationsproblemet til landbruget. Og selve konkurrenceproblemet, den forringelse, der skete af dansk industri og af landbrugets konkurrenceevne ved den britiske devaluering, ja, det skal jo lægges ovenpå igen, og selve den konkurrenceforringelse, vort erhvervsliv får på vort eget hjemmemarked på alle de områder, hvor man skal konkurrere med udenlandske eksportører til Danmark, ja, den er jo heller ikke klarert, så også med det udgangspunkt, hr. Poul Møller tager, er problemstillingerne meget større, end hr. Poul Møller prøver at give udtryk for.

Dertil kan man jo så føje, at alle de mange økonomiske vanskeligheder, vi i forvejen havde inden devalueringen, stod der jo stadig væk. Nu var det, ligesom hr. Poul Møller ville lægge til grund, at regeringen prøver at give udtryk for, at det er problemerne omkring devalueringen alene, der er årsagen til vore mange problemer, og det tog hr. Poul Møller ligesom til efterretning. Det tror jeg ikke hr. Poul Møller gør særlig klogt i, for hvis hr. Poul Møller virkelig skulle løse problemerne og